

1. Tõsised mõtted.

Sa, maa ja taewa valitseja Isand!
Su käsul keerlewad kõik päikesed;
Ka meie päike lähab õnnul looja
Su taamele käsu järele,
Ja tõuseb koidu süles jälle üles
Ja oma miljonite joontega.
Oh õnnis see, kes tuldse päikse weerul
Ka mööda läinud elu peal?
Õõib oma rõõmasti palget paista lasta
Ring tunda head, mis läinud päewal tehtud,
Ja olgu ka see hea tall eneselle
Eht omal wennal ühispäinis tehtud,
Ja olgu ta kas mõne hingewia
Eht elituse ära heitmine,
Mis sull ja sinu wennal kahju tõi:
Sa heidad rõõmuga õõ rahule.
Kui kerge on sull une rahu teeni,
Kui kerge sull head teha päewa a'al!
Kell puuduks asia, head teha teisel,
Ja kellest nõdrast inimesest siin
Ei woolats paha meel ja hirmu läbi,
Kell poleks tarwis wastu rindu löüa?
Kas on siis ültraske teha head?
Ei raske see. Kuid ola kindlat meelt
Ja uuendatut tahtmist nõuab ta.
Oh raske see, üks päewgi olla hea?
Oh, sinu elupäew on lubise!
Kas pole lubikene iga elu?
Sest saagu siis me päewad abelaks
Kuid lüüdest siin kofku palmitud,
Kes ennast üksford taewa troonis loomad,
Mis imelikult hülgab õige peas!
Suurt häda mõtkem meiksteks jauta,
Sest suurt ei jõua keegi inime

Ei korruga, ei ruttu ärakanda
Ja alles murega ja aega mööda,
Kord jõuab oma teede otsale.
Sa, Isa, aga lasse armu paista,
Kui päewa walgust iga palgele,
Kes wäsimata nõuab auusust siin;
Sest ilma Sinu armuta me põrm,
Ring seda teadku iga inime!
Me nõdrad, wõimatamad hulgani
Ja patustama walmis iga päew,
Ja halbust tahab hinge wangista
Ring inimese waba laela ümber
Meeluse orja iket siduda.
Kui sa ei aita, kuristikul kaldal
Meid oma käel ei kannu, Isa siis
Sing langeb, lähab enesega kohtu
Ring teeb see paha, mis ta muidu põlgab.
Ei liiga suureks oma jõudu pia,
Ka liiga nõdraks ära ennast tee;
Kuid taewa poole ifka waata sa,
Sest seal su päris oja, isamaa.
Oh, usu Isa armu, ole sa
Ja abi peale looja alati,
Kui lähad wõitlusele ilmaga!

2. Sinnu muna.

Loodusteadline seletus.

3. Runder.

Iga põllumees on oma lapse põlwele näinud, kudas
tema isa sügisel kariloomi talweks tappis, neid korra
pärast oma terawa nua abil tükkideks lahutas, nende
sisekonna ettevaatlikult tükk tüki järele wälja wõttis ja
igat tükki oma iseäralise nimega nimetada mõistis. . . .
Seal seisid eht finagi, auustatud lugeja sagedaste juures